

delsesfrist, som er fastlagt ved Danske Lov 5-14-4.

Forslaget til ny forældelseslov vil bevirke, at både almindelige krav på erstatning eller godtgørelse i anledning af personskade og krav i henhold til arbejdsskadesikringsloven underlægges en 3-årig forældelsesfrist, som suspenderes ved fordringshaverens utilregnelige uvidenhed om fordringen eller skyldneren, kombineret med en 30-årig forældelsesfrist, som regnes fra den skadevoldende handlingens ophør.

Forældelsesudvalget anførte i betænkningen bl.a., at en frist på 3 år under nutidens forhold normalt må anses for tilstrækkelig til, at fordringshaveren kan tage stilling til eventuelle indsigelser mod kravet og om fornødent foretage retslige skridt. Samtidig taler de hensyn, som ligger bag forældelsesreglerne, herunder bevismæssige forhold og indretningshensyn, generelt for, at forældelsesfristen ikke gøres længere end nødvendigt.

Særligt hvad angår fordringer i henhold til arbejdsskadesikringsloven, hvor der som nævnt i dag alene gælder en forældelsesfrist på 20 år, er det udvalgets opfattelse, at disse fordringer kan indpasses under de almindelige forældelsesfrister, der foreslås. Udvalget finder således ikke, at der kan peges på særlige forhold, der nødvendiggør opretholdelse af særregler, jf. betænkning nr. 1460/2005, side 169.

Justitsministeriet er enig i udvalgets overvejelser. Det er bl.a. væsentligt at være opmærksom på, at den 3-årige forældelsesfrist først regnes fra den dag, hvor fordringshaveren fik eller burde have fået kendskab til fordringen eller skyldneren. Det betyder, at i en række tilfælde vil forældelsesfristen først løbe fra det tidspunkt, hvor det ved en lægeundersøgelse bliver diagnosticeret, at der er indtrådt en erstatningsberettigende skade. Derudover er det ved arbejdsulykker en forudsætning, at skadelidte er eller burde være bekendt med, at skaden er en følge af arbejdsforholdene.

Endvidere lægger Justitsministeriet vægt på, at der ved lovforslaget foreslås indført den ovenfor nævnte regel om »foreløbig« afbrydelse, jf. lovforslagets § 21, stk. 2. Reglen indebærer ikke, at forældelse i disse tilfælde indtræder allerede efter et år, men derimod, at forældelse tidligst indtræder et år efter, at en myndighed har givet meddelelse om sin afgørelse, hvis en sag om for-

dringens eksistens eller størrelse eller en sag, som er afgørende herfor, inden forældelsesfristens udløb er indbragt for den administrative myndighed. Ordet »tidligst« indebærer, at hvis den almindelige forældelsesfrist fører til, at forældelse indtræder på et senere tidspunkt, end hvad der ville følge af tillægsfristen, er det den almindelige frist, der gælder. Tillægsfristen vil derfor i intet tilfælde stille en fordringshaver ringere end det, der følger af de foreslåede almindelige forældelsesregler. Der er altså tale om en tillægsfrist, dvs. en udvidelse af den frist, der ellers ville gælde efter lovens hovedregler, og dermed en udvidelse af fordringshavers mulighed for at gennemføre et krav. Det er således ikke korrekt, når advokaterne anfører, at der er tale om en begrænsning af fordringshavers adgang til at gennemføre et krav.

En forældelsesfrist indebærer normalt, at en fordringshaver skal have foretaget retslige skridt inden udløbet af forældelsesfristen. Forslaget om »foreløbig« afbrydelse bevirker, at fordringshaveren ikke nødvendigvis behøver at have foretaget retslige skridt inden udløbet af den 3-årige frist. I de tilfælde, hvor en relevant administrativ myndighed kan behandle kravet, skal fordringshaver blot have indbragt kravet for denne myndighed inden 3 år fra det tidspunkt, hvor fordringshaveren fik eller burde have fået kendskab til fordringen eller skyldneren. For så vidt angår krav i anledning af arbejdsskader, skal kravet således blot være indbragt for den relevante administrative myndighed (Arbejdsskadestyrelsen) inden udløbet af den 3-årige frist.

For så vidt angår begyndelsestidspunktet for forældelsesfristen ved krav i anledning af arbejdsskader foreslås det ved forslagets § 2, stk. 1, at forældelsesfristen regnes fra det tidligste tidspunkt, til hvilket fordringshaveren kunne kræve at få fordringen opfyldt, medmindre andet følger af andre bestemmelser. Dette tidspunkt benævnes normalt forfaldstidspunktet. Forfaldstidspunktet er ikke sammenfaldende med betalingstidspunktet, dvs. det tidspunkt, hvor kravet kan kræves betalt, og hvorfra renter påregnes. Forfaldstidspunktet er derimod det tidligste tidspunkt, til hvilket kravet i det hele taget kan fremsættes over for skyldneren.

Det foreslås samtidig, at det præciseres i loven, at for fordringer på erstatning eller godtgørelse for skade forvoldt uden for kontraktforhold